

Дядо Маринко наближи до тълпата. „Сто- рете път! Дръпнете се! Дайте път!“ — за- викаха жените почтително и тихо. Пръстенът от хора се разкъса и разкри. Дядо Маринко се спря. На две крачки пред него стоеше Балкан, все още около Радушa. Настъпи на- прегната и безмълва тишина. Старецът гле- даше Балкан и мълчеше, дълбоки бръчки браз- дяха челото му, гъстите бели вежди почти скриваха очите, бялата му брада леко, едва забелязано потръпваше. Бавно и тържествено някак той издига ръка, белият ръкав се свлича до рамото и открива слаба и треперяща ръка. Той се заглежда към небето и отсечено и бавно заговарва:

— Хора!... Има Господ! И той вижда, всичко вижда!...

Дядо Маринко се прекръства и всички до един след него, без да разберат добре защо, благоговейно и набожно се кръстят.

— Радуш, дай го насам! Дай да му се порадвам и аз — каза старецът.

Радуш, въгордян, че към старата му слава се прибавя нова, върви изпъчен и важен и води кучето с себе си.

— Хай гиди, Балкан! — милва го и го потупва леко дядо Маринко. — Виж го ти, стария комита! Ами хранихте ли го, бе хора? Кучето е гладно, личи си. Пък гладен, не гла- ден — гостенин е. Не бива тъй... Митко,